

derfor ikke vilde paalægge Befolkningen de Byrder, der nu paalægges den. Dette var den naturlige Grund til, at disse Skattelovforslag ikke blev fremsat tidligere.

Jeg har ført adskillig Strid med det ærede Medlem om disse Spørgsmaal og udtalt mig i Overensstemmelse med den Betragtning, jeg nu gør gældende, hvorfor den i og for sig ikke kan undre ham. Men i Februar Maaned eller i Foraaret, i det hele fra et Tidspunkt, da Indtægterne maatte svinde, og endelig efter at Kornordningen var gennemført — og denne var ligesom Signalet til meget andet af Dyrtidsforanstaltninger, som man gik til at gennemføre —, har jeg ment, at man maatte skride til at indføre Skattepaalæg i langt større Udstrækning, end man nogen Sinde havde kunnet tænke sig. Dette er altsaa min Forklaring overfor det ærede Medlems Betragtning. I Hovedsagen er vi enige baade om, hvad der er gjort, og om, hvad der maa gøres, og hvorledes man, saa vidt man kan, skal afbøde den mørke Fremtids Vanskeligheder.

Det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) henvendte sig til Medlemmerne her i Salen, at man skulde vise Resignation, det vil sige, at man skulde holde sine Krav om Udgifter tilbage, og det ærede Medlem kan være vis paa, at enhver Finansminister vil være enig med ham i en saadan Henstilling. At den i Almindelighed ikke plejer at frugte, er noget andet; man kan jo haabe, at den under den nuværende Situation vil være mere frugtbringende, end den plejer. Men samtidig maa jeg gøre opmærksom paa, at naar der fra hele Rigsdagen rettes Opfordring til Regeringen om at sætte saa meget Arbejde i Gang som muligt — og saaledes er i Virkeligheden Forholdet — for derved at bøde paa den tilstedeværende Arbejdsløshed paa en bedre Maade, end man kan gøre det ved direkte Tilskud og lignende, strider dette noget imod Henstillingen om at vise Resignation. Man staar her overfor en Dobbeltvanskelighed: paa den ene Side skal man holde Udgifterne tilbage, paa den anden Side skal man anvende Penge for at sætte saa meget Arbejde i Gang som muligt i den kommende Tid. Her gælder det at træffe den rette Grænse. I øvrigt vil rimeligvis denne Grænse blive truffet af Magter udenfor Rigsdagen, idet vi i høj Grad vil være afhængige af det Materiale, vi kan raade over.

I øvrigt har ærede Medlemmer, saa vidt jeg har opfattet, ikke rettet direkte Henstillinger til mig. Jeg kommer kun til

endnu at beskæftige mig med de Udtalelser, der er faldet fra det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) angaaende Forhandlingerne, som er førte om Dyrtidstillæg til Tjenestemændene. Jeg kan ikke sige, at jeg havde gjort det uden denne direkte Opfordring, fordi jeg stadig maa mene, at efter at Sagen har fundet sin Løsning og efter min Mening saa god en Løsning, ikke mindst for Tjenestemændene, som man paa nogen Maade kunde vente, var der ikke særdeles megen Grund til at vende tilbage til den.

Det ærede Medlem tager dette Spørgsmaal op af en bestemt politisk Grund, som jeg ikke skal sige noget til, fordi jeg altid forstaar Opposition, det ærede Medlem gør det for at lægge alle Vanskeligheder og Ulemper, som opstod under denne Forhandling, over paa Regeringen, og det skal han have Lov til. Især hvis det ærede Medlem havde Ret i, hvad han sagde, forstaar jeg godt, at han vil forsøge dette, og at det var et rimeligt Formaal for hans Udtalelser, men det ærede Medlem har ikke Ret. Han nævnte først Forhandlingsreglerne, som af det Ministerium, jeg havde den Ære at tilhøre, i 1909—10 blev indført overfor Tjenestemændene. Jeg tør maaske bemærke, at jeg deltog i Forhandlingerne den Gang, og at de derfor ikke er ukendte for mig. Det ærede Medlem mener, at disse Forhandlingsregler ikke er kommet til Anvendelse ved den Forhandling, som har været ført med Tjenestemændene angaaende Dyrtidstillæget, og at de burde have været anvendte. Dertil vil jeg sige, at disse Forhandlingsregler passer aldeles ikke og kunde ikke passe paa det Tilfælde, som forelaa. Disse Forhandlingsregler drejer sig ikke om, hvorledes Regeringen skal behandle et Andragende af saa specifik Natur fra Tjenestemændene til Regeringen som et Andragende om Dyrtidstillæg. Det er Forhandlingsregler angaaende Maaden, hvorpaa Tjenestemændene skal henvende sig til de Myndigheder, de har med at gøre, det er Regler angaaende Maaden, hvorledes de skal forhandle med disse Myndigheder i opstigende Linie, indtil endelig Ministeren naas, og angaaende meget andet. Men et specifikt Tilfælde som dette har man hverken forudsat eller givet Anvisning paa. Heller ikke har Tjenestemændene paa noget Tidspunkt af denne Forhandling, som med mange Afbrydelser har været ført i lang Tid — jeg kan i en vis Forstand sige: flere Aar —, overfor Regeringen ytret Misfornøjelse med, at Forhandlingsreglerne ikke var be-